

1. LUKU

HETI ALKUUN HALUAN huomauttaa, että olen tyttö, jolla on keskivertoa paremmat aivot. On ihmisiä, joita on siunattu erityisellä ja usein ainutlaatuisella taidolla – sellaisia kuin Violet Cornish, joka osaa ihmeellisellä tavalla piereskellä laulun ”Riemuitse, maa” – ja minä olen saanut osakseni kyvyn ajatella loogisesti. Violet varmasti voisi vahvistaa, että kyvyn saa syntymälahjaksi, minkä jälkeen sen kehittäminen onnistuu ahkerasti harjoitellen.

Olin useaan otteeseen auttanut poliisia rikosten tutkinnassa, minkä seurauksena jo ennestään hyvät rikostenselvitystaitoni olivat terävöityneet siinä määrin, että minun täytyi ryhtyä ammattilaiseksi. Niinpä minä ja Dogger, joka oli edesmenneen isäni miespalvelija, puutarhuri ja oikea käsi, olimme perustaneet pienen etsivätoimiston, jolle annoimme kunnioitettavalta kalskahtavan nimen Arthur W. Dogger & kumppanit.

Emme siinä vaiheessa aavistaneet, että ensimmäinen tapauksemme sattuisi niin lähellä kotia.

Nyt menen kuitenkin asioiden edelle. Antakaahan kun aloitan alusta.

Sisareni Ophelian häät häiriintyivät vain vähän siitä, kun morsiamen lipuessa kainona ja kauniina vanhan kirkon käytävää joku kajautti mauttoman huudon: ”Huhhahhei mitä kauneutta, kaksyhtävuotta vankeutta!” Syyllinen oli Carl Pendracka, yksi Feelyn vanhoista ihailijoista. Cincinnati aksentti paljasti hänet.

Me muut kirkossa olijat pallinaamaista ja sietämätöntä Undine-serkkuani lukuun ottamatta teeskentelimme, ettemme olleet kuulleet. Hänen tyyppillinen, hirveä naurunhörötyksensä taas oli pitkä ja kostea ja kuulosti siltä kuin olisi ollut peräisin ihmissyöjälähehmien laumasta.

Häiritsevämpää kuitenkin oli se, kun hetkistä myöhemmin, kirkkoherran puhutellessa seurakuntaa näillä sanoilla: ”Jos joku voi esittää sellaisen perustelun, jonka takia näitä kahta ei voi lain edessä liittää pariaksi, puhukoon nyt tai vaietkoon iäksi”, ylhäällä kattopalkkien joukossa yksi värikäs puinen koriste-enkeli yhtäkkiä parkaisi piirroselokuvahahmon hullunkurisella äänellä: ”Kyllä voin! Kyllä voin! Kutsukaa poliisi!”

Syyllinen oli tietysti huomiota kaipaava Undine, joka oli alkanut harjoittaa vatsastapuhumista, taitoa jota oli opiskellut jo hyvän aikaa halpa opaskirja apunaan.

Muuten tilaisuus oli oikein kaunis, jos ei oteta lukuun ihmisjäänöksiä.

Valmistelut oli pantu alulle hyvissä ajoin. Ensimmäisenä vuorossa oli kakku.

”Hääkakun leipominen pitää aloittaa ainakin puoli vuotta ennen häitä”, rouva Mullet oli sanonut minulle

heilutellessaan keittiössä taikinaista kapustaa. ”Tai muuten liittoon pääsee myrkkyyä.”

Maininta sai jakamattoman huomioni.

”Millaista myrkkyyä?” kysyin.

”Pahinta lajia. Sellaista, jonka takia asiat jäävät viime tippaan. Mietipä vaikka Lucy Haversia, ja sano sitten kannattaako sitä pirua uhmata. Lucy jätti kakunleipomisen häitä edeltävälle päivälle ja tilasi kaakkunsa Bunnan puodista Hinleystä, vaikka ei se kummoinen ansio ole, ja katso mitä Lucylle kävi!”

Kysyin ääneti kulmia kohottamalla: ”Mitä hänelle kävi?”

”Hänen aviomiehensä – joka on sitä Simmonsien sukua – karkasi Bunnan puodin naikkosen kanssa heti seuraavana päivänä, kun he olivat palanneet häämatkalta Hastingsista.”

”Minä ainakin olisin mieluummin karannut omenapiirakan kanssa”, sanoin teeskennellen, etten ymmärtänyt mistä rouva Mullet puhui. Se on taktiikka, johon minun pitää turvautua yhä useammin, jotta viaton maineeni säilyisi.

Rouva Mullet hymyili yksinkertaisuudelleni. ”Niin kuin sanoin, häissä tarjottavan hedelmäkakun teko pitää aloittaa puoli vuotta aiemmin, ja sen pitää saada tekeytyä ruokakomerossa riittävän pitkään”, hän sanoi palaten alkuperäiseen aiheeseensa. Rouva Mullet osaa olla harvinaisen informatiivinen, jos hänen antaa paasata ilman keskeytyksiä. Vedin tuolin esiin, jotta voisin kuunnella rauhassa.

”Vähän niin kuin sotalaivan kölinlasku”, rouva Mullet jatkoi. ”Ei sitäkään saa lykätä niin pitkään, että vihollinen on jo näkyvissä.”

”Kuka on vihollinen?” kysyin. ”Sulhanenko?”

Rouva Mullet nosti etusormen nenän sivulle ikaikaisena salamyhkäisyyden merkkinä. ”Se pitää jokaisen naisen selvittää itse”, hän sanoi naputtaen samaan aikaan sormella, mistä lähti hämmästyttävän ontto kopse. Ääntään madaltaen hän sanoi: ”Ja ennen kuin se selviää, tarvitaan kaikki mahdolliset taikakeinot, jotta vanhat henget pysyvät poissa.”

Vanhat henget? Tämähän alkoi olla todella kiinnostavaa. Ensimmäiset myrkyt ja sitten vielä yliluonnollisia pahoja henkiä. Eikä kello ollut vielä edes kymmentä aamulla!

Rouva Mullet kaapi nyt taikinaa kulhosta suureen kakkuvuokaan.

”Annahan kun minä autan”, sanoin ja ojensin käteni uuninluukkua kohti.

”Ei vielä”, rouva Mullet sanoi ihmeen kärkkäästi. ”Tärkeimmät asiat ensin. Ota tuosta kourallinen keppejä ja viskaa ne kohta tuleen. Tuolta noin korista”, hän sanoi osoittaen kapustalla ikään kuin en olisi nähnyt keppejä.

Lieden vieressä oleva pajukori oli puolillaan risuja ja oksia sikin sokin. ”Valuta altaaseen vähän vettä”, rouva Mullet sanoi. ”Ne pitää kostuttaa kunnolla.”

Tein niin kuin käskettiin.

”Höyryn takiako?” kysyin ihmeissäni siitä, miten höyry saataisiin siirtymään tulisijasta uuniin.

”Sinne päin”, rouva Mullet sanoi, kun avasin tulisijan luukun ja nakkasin märät oksat tuleen. ”Ja on toinenkin syy.”

Taas hänen sormensa etsiytyi nenän sivulle.

”Suojautuminen”, minä arvasin. ”Vihollista vastaan, niinkö?”

”Sepä se, kultaseni”, rouva Mullet sanoi. ”Pähkinäpensasta ja orapihlajaa. Kävin omin käsin keräämässä risut Gibbetin metsästä. On vielä yksi tehtävä ennen kuin kakku voidaan työntää uuniin.”

Hän otti esiliinansa taskusta oksan, jossa oli neulasmaisia lehtiä. ”Rosmariinia!” huudahdin. Tunnistin kasvin, koska olin nähnyt sitä keittiöpuutarhassa.

”Sepä se, kultaseni”, rouva Mullet sanoi toisen kerran, ja samalla yrtin lämpimän mausteinen tuoksu levisi keittiöön. ”Sen tarkoitus on muistuttaa Ophelia-neitiä kodista ja kaikista ihmisistä, jotka ovat rakastaneet häntä. Rosmariinia laitetaan hääkimppuun ja uuniin kakkua varten. Se pitää myös peikot loitolla.”

”Luulin, että rosmariini on hautajaisia varten”, sanoin.

Muistin sen, koska Daffy oli yhtenänsä siteeraamassa Shakespearea.

”Niin se onkin, kultaseni. Sekä hautajaisia että häitä varten. Rosmariinia kannattaa pitää talossa. Ja siksi meidän keittiöpuutarhassa kasvaa sitä. Häitä varten rosmariinia liotetaan tuoksuvedessä ja sillä koristellaan morsiamen huntu ja kukkakimppu. Hautajaisia varten se

pannaan sadeveteen ja heitetään arkun päälle avoimeen hautaan.”

Sitten hän lisäsi: ”Myös käärinliinan laskoksiin sujauteetaan rosmariininoksa. Tietysti vain jos käärinliinaa ylipäänsä käytetään. Nykyisin useimmiten ei käytetä, koska hautaustoimisto perii siitä ylimääräisen maksun.”

”Miksi pähkinäpensaan oksia?” kysyin.

”Takaavat jälkeläisiä”, rouva Mullet sanoi yhtäkkiä vakavana.

Feely-raukka, ajattelin. Parhailaan hän näpläsi viattomana näppylöitään yksin yläkerrassa ja katseli itseään sterlinghopeisesta käsipeleistä. Hänellä ei ollut pienintä aavistustakaan siitä, että keittiössä keittäjämme peukaloi hänen tulevaisuuttaan. Melkein säälin sisartani.

”Nyt älä enää kiusaa minua kysymyksilläsi”, rouva Mullet sanoi. ”Kakkuun pitää leipoa vielä neljä kerrosta, ja päivällisvalmistelutkin täytyy saada alulle.”

”Entä orapihlaja?” kysyin, vaikka tiesin jo vastauksen. Jotkut uskovat – tosin en minä – että orapihlajan marjojen ja kukkien hajussa on säilynyt Lontoon suuren ruttoepidemian löyhkää. Minä sitä vastoin tiedän tieteellisen maailmankuvani takia varsin hyvin, että sekä orapihlajan marjoissa että kukissa on huomattava määrä trimetyyliamiinia, joka on mädäntymisen löyhkän synnyttävä kemiallinen ainesosa.

”Älä siitä piittaa”, rouva Mullet sanoi. ”Jos sinä lopetat kyselemisen, niin minäkään en kerro valheita.”

Niin hänellä oli tapana vastata sellaisiin kysymyksiin, joiden vastaukseen oletettavasti liittyi kukkia ja mehiläisiä.

”Kiitos, rouva M”, sanoin pirteästi. ”Asia on juuri niin kuin arvelin.”

Sitten luikahdin pois keittiöstä, ennen kuin hän ehti heittää minua taikinamöykylä.

Mutta tosiaan, niin kuin olin sanomassa, häät olivat... tuota... mielenkiintoiset.

Vaikka oli syksy, St Tancredin kirkko oli täynnä eksoottisia kukkia: kevätinarsisseja, näyttäviä neilikoita ja leijonankitoja, jotka oli tuotu häitä varten Scillysaarilta. Kukat haki Feelyn kummisetä Bunny Spirling, edesmenneen isämme rakas ystävä, joka Feelyn pyynnöstä luovuttaisi morsiamen.

”Kunpa se olisikin lopullinen luovutus”, olin huomauttanut, kun Feely oli kertonut asiasta.

”Ole hiljaa, senkin mätäpaise!” Feely oli kivahtanut vastaukseksi. ”Miksi luulet, että se ei ole lopullista? Voi olla että et näe minua ikipäivänä.”

”Voi, kyllä sinä palaat”, vastasin hänelle. ”Elämässä on kaksi asiaa, jotka tulevat aivan varmasti takaisin: avioon astunut sisko ja viemäriin haju. Jos totta puhutaan, otan mieluummin viemäriin lemun.”

Vinkkasin vaivihkaa silmää Dieterille, jotta hän ymmärtäisi etten tuntenut häntä kohtaan kaunaa. Ei ole oikein rankaista kelpo miekkosta vain sen takia, että hän on menossa naimisiin noidan kanssa.

Mutta palataksemme takaisin häijuhlaan...

Viime hetkillä oli noussut paniikki, kun kymmenen minuuttia ennen tilaisuuden alkua oli huomattu, että Dieterin bestman ei ollut saapunut paikalle.

”Kyllä hän tulee”, Dieter sanoi. ”Reggie on kunnan mies.”

”Ai niin kuin Brutus?” Daffy oli letkauttanut. Toisinaan Daffylla on tapana antaa suunsa käynnistyä ennen aivoja.

Reggie Mould oli Dieterin koneen pudottanut englantilainen lentäjä eli syy siihen, että Dieter oli sodan jälkeen jäänyt maahan. Heistä oli sittemmin tullut hyviä ystäviä, ja kaikkien lentäjien tapaan heitä yhdisti ilmojen mystinen veljeys.

Dieter veti Daffyn ja minut syrjemmälle. ”Älkää sitten hämmästykö, kun tapaatte Reggien. Hän on Marsuklubin jäsen.”

Katsoimme molemmat Dieteriä mitään ymmärtämättä.

”Reggie pudotti ensin minut ja syöksyi sitten ilmoliekeissä Englannin kanaaliin. Hän sai todella pahoja palovammoja. Häntä hoidettiin vaikka kuinka pitkään Kuningatar Viktorian sairaalassa. Olette varmaankin lukeneet siitä.”

Pudistimme päätä kieltävästi.

”Tohtori McIndoe teki ihmeitä ihonsiirroilla...”

Varjo kulki hänen kasvoillaan.

”Mutta siitä huolimatta...” hän lisäsi ja joutui jonkin hiljaisen muistonsa pauloihin.

”Ei saa tuijottaa”, sanoin, koska olin heti tajunnut, mitä hän tarkoitti.

Dieterin kasvot kirkastuivat ja niille nousi häikäisevä hymy. ”Tismalleen”, hän sanoi. ”Kas. Sieltä hän tuleekin.”

Kirkon portin viereen oli ajanut vanha vihreä MG-merkkinen auto, jonka pakoputki piti kovaa ääntä, ja sen matalasta ohjaamosta oli juuri varovaisin liikkein nousemassa nuori mies.

Hän käveli hitaasti meitä kohti hautausmaan poikki.

Heti Dieterin huomattuaan hän huusi: ”Hohoi!”

”Horridus!” vastasi Dieter.

Muistin Dieterin joskus kertoneen, että Pyhä Horridus oli metsästäjien ja taistelulentäjien suojelupyhimys.

Nuo kaksi miestä halusivat ja läpsivät toisiaan selkään – Dieter varoen, panin merkille.

”Minä kun luulin, että tein sinusta selvää silloin kun sain sinut ensimmäisen kerran tähtäimeeni”, Reggie sanoi ja nauroi. ”Tulin nyt takaisin viemään homman loppuun asti.”

Dieter nauroi kohteliaan pidättyväisesti, niin kuin oli oppinut tekemään sisareni tavattuaan. ”Haluaisin esitellä sinulle kälyni”, hän sanoi.

Olin kiitollinen siitä, ettei hän sanonut ”tulevat kälyni”.

Varoituksesta huolimatta ilma pakeni minusta, kun Reggie kääntyi minua kohti.

Hänen kasvonsa olivat kammottavan ilmeettömät, kuin groteski naamio, joka on tehty kuivasta ja hauraasta aineesta, ikään kuin joku olisi päällystänyt hänen ihonsa paperimassalla ja maalannut sen ensin valkoiseksi ja sitten punaiseksi. Suun kohdalla oli pyöreä musta aukko.

Eläviltä näyttivät ainoastaan silmät, jotka tuikkivat minulle ilkkurisen palavina tummista ja epäsäännöllisen mallisista silmäkuopista.

”Hastuttavaa tavata”, Reggie raakkui. Hänen äänensä kuului miehelle, joka on joutunut hengittämään tulta. ”Sinä olet kai se Shakespeare-asiantuntija”, hän sanoi ja ojensi samalla kätensä Daffylle.

”Niin no, en oikeastaan”, Daffy aloitti samalla kun Reggie kääntyi minun puoleeni.

”Ja sinä olet Flavia, se myrkyneittäjä. Meidän täytyy jutella, ennen kuin lähden.”

Sitten hän lisäsi sihisevällä, vertahyytävällä, käärmemäisellä äänellä: ”Minulla on synkkiä suunnitelmia eräiden vähäpätöisten vihollisteni varalle.”

Hänen ei tarvinnut sanoa enää muuta. Hän oli voittanut sydämeni puolelleen.

”Aika hyvä!” sanoin hymyillen kuin kesäpäivän aurinko, koska en keksinyt mitään nokkelaa sanontaa, jota lentäjät käyttävät omien kesken.

Sitten Dieter esitteli Reggielle Felicity-tädin, joka tarjosi tälle savukkeen ja kertoi jonkin kyseenalaisen ilmavoimien sisäpiirivitsin, joka oli minusta jokseenkin järkyttävä. Tajusin kyllä, että sen tarkoitus oli saada Reggie tuntemaan olonsa kotoisaksi heti alusta lähtien ja tehdä heistä kahdesta ikuisia asetovereita.

Dieterin vanhemmat olivat matkustaneet häihin Saksasta. Hänen isänsä oli kirjankustantaja ja äitinsä arkeologi. He

seisoskelivat sivummalla kirkonoven vieressä, eivät aivan unohdettuina, mutta kenties niin eksoottisina, että Bishop's Laceyn kyläläiset eivät tohtineet mennä jutustelemaan heidän kanssaan.

Olin aiemmin kuullut, että he puhuivat erinomaista englantia, joten menin vaihtamaan heidän kanssaan pari sanaa. Tuntui sopivalta ja sydämelliseltä aloittaa keskustelu kehaisemalla heidän poikansa hienoa lauluääntä.

”Dieter on varmaankin oppinut laulamaan 20 000 jalan korkeudessa”, sanoin.

Dieterin vanhemmat katsoivat minua sen näköisenä, etteivät ymmärtäneet.

”Enkeleiltä siis”, selitin, ja molemmat nauroivat sydämellisesti.

”Me ajattelimme, että olemme menettäneet hänet Englannille”, Dieterin äiti kertoi, ”mutta on lohdullista tietää, että joku on jo löytänyt hänet.”

En ollut aivan varma, ymmärsinkö kunnolla mitä hän tarkoitti, mutta me kolme katselimme toisiamme hyväntahtoisesti kuin yhteistyötä tekevät rauhantuomarit.

”Teillä Englannissa on näin syksyisin aika samanlainen sää kuin meillä kotona”, Dieterin isä sanoi ja näytti kädellä ympärilleen, miten kaunis päivä oli.

”Totta”, sanoin, koska minulla ei ollut tarpeeksi kansainvälistä kokemusta, jotta olisin voinut muodostaa asiasta mielipiteen. ”Oletteko käyneet täällä aiemmin?”

”Kyllä vain”, Dieterin isä vastasi. ”Vaimoni ja minä olemme molemmat suorittaneet tutkinnon Oxfordissa.”

Se sulki suuni.

Sillä välin Dieter oli siirtynyt kuljeskelemaan hautakivien väliin, missä hän oli uppoutunut vilkkaaseen keskusteluun Reggie Mouldin kanssa. Heidän kätensä tekivät ilmassa nousevia kaarrokia ja syöksyjä.

”Paras mennä sisään”, sanoin. ”Feely vielä luulee, että olemme hylänneet hänet.”

Ja niin se alkoi.

Kirkko on siitä suurenmoinen paikka häille, että sitä ympäröi joukko vainajia, joiden kuuntelevat luut todistavat jokaista alttarilla tehtyä – ja rikottua – lupasta.

Nuo ihmiset ovat nyt kuolleita, heistä joka ainoa, jopa se mies joka keksi säännön, että kyynärpäitä ei saa laskea ruokapöydälle. Heistä useimmat olivat antaneet avioliittolupauksen juuri tällä alttarilla, ja jokainen oli vuorollaan muuttunut elämän ja ajan saatossa ensin mehuksi... ja sitten tomuksi.

Daffy oli kertonut, että latinan sana *carnarium* tarkoittaa paitsi hautausmaata, myös ruokavarastoa, mikä osoittaa sen että roomalaiset kyllä tiesivät, mistä puhuivat. Hautausmaan, ja jossain määrin jopa kirkon, tarkoitus on kuolleiden sulattaminen. On turha teeskennellä muuta.

Seremonia itsessään sujui suhteellisen hyvin sen jälkeen, kun Undinen sokeeraava vatsastapuhumisnäytös oli ohi. Vaikka tätä on vaikeaa myöntää, Feely näytti upealta häämekossaan, joka oli ollut äitimme Harrietin. Upea tai ei, sain siitä väristyksiä.